

уряду Канади визнати голодомор в Україні 1932-1933 рр. та засудити будь-які спроби приховати історичну правду про те, що ця трагедія була нічим іншим як геноцид; резолюції Палати представників та Сенату конгресу США, у т.ч. відповідно № 356 та № 202, ухвалені у 2003 р., а також рішення Палати представників 2005 р. про виділення уряду України земельної ділянки для спорудження у Вашингтоні до 75-річчя голодомору в Україні пам'ятника жертвам голодомору-геноциду [6]. Отже, голодомор 1932-1933 років визнано актом геноциду, Організацією Об'єднаних Націй та десятками держав всього світу. Разом з Україною вони вшановують пам'ять про усіх загиблих у тих подіях в останню суботу листопада.

Судове переслідування геноциду на державному рівні часто неможливе, оскільки масштабні прояви цього злочину зазвичай пов'язані з високопосадовцями. Прикладом цього слугує геноцид у Югославії та Руанді. Так, М. Антонович слушно зауважує, що важко уявити державу, яка сама планувала чи була співучасницею вчинення геноциду, притягала б до відповідальності винних осіб за скоєння цього злочин [7]. Не покараними залишаються і особи, винні у Голодоморі. Багато істориків та політологів ведуть дискусії стосовно того хто винуватий і як притягнути таких осіб до відповідальності.

Отже, можна дійти висновку, що геноцид є міжнародним злочином, адже ставить під загрозу дотримання міжнародного правопорядку, забезпечення міжнародної безпеки, миру взагалі та є найтяжчим і масовим порушенням прав людини. Жертвами таких злочинів стають не окремі особи, а цілі держави. В міжнародно-правових актах та національному законодавстві України Голодомор 1932-1933 років визнано – актом геноциду.

Список використаних джерел:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови: тлумачний словник/[авт. уклад. В.А. Бусел]. - К.: Ірпінь: ВТФ «Перун», 2009. – 1736
2. Філянніна Л. А. Міжнародна кримінальна відповідальність індивідів за злочини геноциду / Л. А. Філянніна, Ю. Р. Тарантюк // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. - 2012. - № 1. - С. 11-20. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvdiv_s_2012_1_4.
3. Конвенція про запобігання злочину геноциду та покарання за нього: Міжнародний документ, Конвенція, ООН від 09. 02. 1948, ратифікована Україною 18. 03.1958 р.
4. Тупчієнко-Кадирова Л. Г. Свідчення про події Великої Вітчизняної війни: структурний аналіз / Л. Г. Тупчієнко-Кадирова // Архіви України. - 2011. - №4(274). - С. 186-193. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ay_2011_4_16.
5. Сербин Роман. Осмислення Голодомору у світлі конвенції ООН про геноцид / Роман. Сербин // Архіви України. - 2008. - № 3-4(261). - С. 53-62. - Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/ay_2008_3-4\(261\)_6](http://nbuv.gov.ua/UJRN/ay_2008_3-4(261)_6).
6. Інформація з офіційного сайту посольства України в Канаді Режим доступу: <http://canada.mfa.gov.ua/ua/ukraine-%D1%81%D0%B0/holodomor-remembrance/holodomor-numbers-facts>
7. Обов'язок покарання за злочин геноциду: судова практика держав/ М.М. Антонович// Наукові записки НаУКМА . Юридичні науки. – 2013. Т. 144 -145. - С. 133 – 137.

Студент 5-КА курсу ННІ №4

НАВС

Лященко Маргарита Олексіївна

ВИМОГИ ДО ДОКАЗІВ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

Доказами є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення сторін, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи (ч. 1 ст. 57 ЦПК України).

Докази у цивільному процесі характеризуються певними ознаками, зокрема належністю і допустимістю, які іноді у юридичній літературі називаються правилами про них [1, с. 165].

Правила про належність і допустимість доказів у цивільному процесі дістали своє законодавче закріплення у статтях 58, 59 ЦПК України.

Відповідно до ч. 1 ст. 58 ЦПК України належними є докази, які містять інформацію щодо предмета доказування.

Таким чином, належними вважатимуться докази, які обґрунтовують заявлені вимоги чи заперечення сторін або мають інше значення для вирішення справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення. Вони мають належати до складу підстав позову або підстав заперечень проти нього і характеризуватися значущістю фактів для визначення спірних правовідносин та зумовленістю цих фактів нормами матеріального права [2, с. 291].

Сторони мають право обґрунтувати належність конкретного доказу для підтвердження їхніх вимог або заперечень. Проте, остаточно питання про належність доказів вирішується судом, який повинен регулювати процес формування доказів, необхідних для обґрунтування судового рішення. Відповідно до ч. 3 ст. 58 ЦПК України суд не бере до розгляду докази, які не стосуються предмета доказування.

Питання щодо належності доказів вирішується судом на різних етапах руху цивільної справи у суді. Так, при відкритті провадження у справі суддя, перевіряючи зміст позовної заяви, встановлює, чи викладені в ній обставини, якими позивач обґрунтовує свої вимоги, чи зазначені докази, що підтверджують кожну обставину, чи немає підстав для звільнення від доказування (пункти 5, 6 ч. 2 ст. 119 ЦПК України). Відповідно до ст. 136 ЦПК України особа, яка заявляє клопотання про виклик свідка, зобов'язана вказати обставини, які він може підтвердити. Питання щодо належності доказів вирішується і під час судового розгляду, який суддя спрямовує на забезпечення повного, всебічного та об'єктивного з'ясування обставин справи, усуваючи із нього все, що не має істотного значення для вирішення справи (ч. 2 ст. 160 ЦПК України) [3, с. 216].

Поряд із правилом щодо належності доказів, цивільне процесуальне законодавство (ст. 59 ЦПК України) передбачає й правило щодо їх допустимості, яке охоплює два принципові положення:

1) суд не бере до уваги докази, які одержані з порушенням порядку, встановленого законом. Таким чином, допустимість кожного конкретного доказу залежить від дотримання процесуального порядку отримання, дослідження та оцінки змісту і процесуальної форми доказу. Порушення вимог закону, що пред'являються до порядку формування засобів доказування як процесуальної форми судових доказів, тягне недопустимість цих засобів доказування, неможливість використання фактичних даних, які містяться в них, для встановлення істини у справі. Наприклад, у разі порушення вимог ч. 2 ст. 165 ЦПК України щодо заборони спілкування свідків, які допитані судом, із свідками, яких ще не допитано, суд може визнати показання цих свідків недопустимими;

2) обставини справи, які за законом мають бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування. Так, при розгляді справи про визнання фізичної особи недієздатною за наявності достатніх даних про психічний розлад здоров'я цієї особи суд зобов'язаний призначити для встановлення її психічного стану судово-психіатричну експертизу. Тобто, у цьому разі допустимим засобом доказування, який може підтвердити наявність психічного розладу, є тільки висновок експерта, і ця обставина не може бути підтверджена іншими засобами доказування (ч. 1 ст. 239 ЦПК України). Крім того, у законі може бути встановлена спеціальна вказівка щодо недопустимості певного засобу доказування. Наприклад, відповідно до ст. 218 ЦК України у разі недодержання сторонами вимоги щодо письмової форми правочину, яка встановлена законом, рішення суду у справі з приводу заперечення факту вчинення правочину або оспорування окремих його частин однією із сторін не може ґрунтуватися на показаннях свідків. Отже, у такій справі допустимими є всі засоби доказування, крім показань свідків, використання яких судом може спричинити скасування ухваленого рішення [3, с. 217].

Список використаних джерел:

1. Цивільне процесуальне право : [підруч. для юрид. вузів і ф-тів] / [Комаров В. В., Бігун В. А., Кац С. Ю. та ін.] ; за ред. В. В. Комарова. – Х. : Основа, 1992. – 416 с.

2. Штефан М. Й. Цивільне процесуальне право України : Академічний курс : [підруч. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл.] / М. Й. Штефан. – К. : Вид. дім «Ін Юре», 2005. – 624 с.

3. Цивільне процесуальне право України : [підруч. для студ. вищ. навч. закл.] / [Бичкова С. С., Бірюков І. А., Бобрик В. І. та ін.] ; за заг. ред. С. С. Бичкової. – К. : Атіка, 2009. – 760 с.

Курсант 3-го курсу ННІ № 1 НАВС

Марченко Владислав Сергійович

ПРАВОВИЙ ІДЕАЛІЗМ ЧИ ВІРА ГРОМАДЯН В "УНІВЕРСАЛЬНІ" ЗАКОНИ?

Сьогодні Україна перебуває на шляху «праведного» - часи реформування усіх сфер суспільних відносин. Складні державотворчі процеси, період боротьби за свободу та територіальну недоторканість, АТО на сході держави - все це безперечно впливає на прийняття за швидкою процедурою «універсальних» законів, інших нормативно-правових актів, що відіграє значну роль у формуванні правової культури громадян. Попри всі бажання стати бездоганною правовою, демократичною та європейською державою, де рівень правової культури значно більший за наш, суспільство перебуває в стані правової «хвороби» - правового нігілізму, ідеалізму, фетишизму. Пропоную сьогодні розглянути одну з так званих «хвороб», а саме: правовий ідеалізм, яка полягає в тому, носії вважають, що за рахунок права та приписів можна кардинально змінити суспільство та людину. З їхньої точки зору достатньо декілька "універсальних законів", щоб суспільство змінилось на краще, стало гуманним і безпечним, подолато суспільні проблеми. Правовий ідеалізм є протилежним поняттям правового нігілізму. Обидва ці явища є - юридично нерозвиненою і деформованою правосвідомістю, дефіцитом політико-правової культури. Зазначені проблеми в кінцевому рахунку замикаються і утворюють як би дві сторони «однієї медалі». Хоча в зовнішніх проявах правовий ідеалізм менш помітний, про нього майже не говорять але явище це завдає рівнозначної шкоди державі, суспільству, як і правовий нігілізм. Він руйнівний за своїми наслідками. Ось чому, борючись з правовим нігілізмом, не слід впадати в правовий ідеалізм. Перші прояви таких ідей про так звану зміну «товариства» за допомогою «ідеальних» законів - з'явилося у стародавньому світі. З цього виходив ще Платон у своїх працях про ідеальну державу. Також й французькі просвітителі не раз вказували на подібний шлях позбавлення від несправедливих порядків. Але життя з легкістю спростовувало ці уявлення. Як відомо, марксизм їдко висміював усілякі концепції «юридичної соціалізму». Так, Ф. Енгельс ще в 1847 р., критикуючи маніфест Ламартина, писав, що запропоновані в ньому заходи, наприклад, «начебто скасування жебрацтва надзвичайним законом, ліквідації громадських лих законодавчим путчем, запровадженні установи міністерства народного життя - позбавлені будь-якого практичного сенсу» [2, с.387]. Взагалі у практичному плані на право не можна покладати нездійсненні надії – право не всесильне. Право є одним із суспільних феноменів, якому об'єктивно притаманні певні обмеження у впливі на соціально-політичні процеси, на особистість, її характеристики тощо. Воно має власні закономірності існування та функціонування. Тому правове регулювання дає позитивний результат, дозволяє досягнути поставлених цілей лише тоді, коли суб'єкти нормотворення та правореалізації адекватно та реалістично сприймають право, розуміють його сутність, специфіку функціонування тощо, тому наївно вимагати від нього більшого [1, с.332]. Головна шкода правового ідеалізму полягає в тому, що він підриває авторитет права, ставить під сумнів його ефективність і дієвість як регулятора суспільних відносин. Правовий ідеалізм посіяв у значної частини людей кризу віри в законодавчі, а в більш широкому плані - парламентарно-конституційні шляхи вирішення важливих проблем. На превеликий жаль, у сьогоденні навіть найкращі та належні юридичні норми, якісно написані закони та підзаконні акти досить часто не регулюють сфери суспільних відносин. Це пов'язано з відсутністю чи то економічного, чи політичного, чи суспільного підґрунтя (зокрема, з браком коштів для реалізації положень нормативно-юридичного акта, культурним чи етичним неприйняттям населенням країни інноваційних норм через наявність у суспільстві певних консервативних звичаїв і традицій) [1, с.398]. Правовий ідеалізм фактично ігнорує суспільно-політичні, економічні, релігійні й інші фактори, що впливають на зміст суспільних відносин. Це приводить до того, що "правові ідеалісти" розчаровуються у праві, у його